

Temol : shirim.

Barash, Asher, 1889-1952.

Jaffa : ha-Sharon, 1915.

[http://hdl.handle.net/2027/uc1.\\$b149495](http://hdl.handle.net/2027/uc1.$b149495)

HathiTrust

www.hathitrust.org

**Public Domain in the United States,
Google-digitized**

http://www.hathitrust.org/access_use#pd-us-google

We have determined this work to be in the public domain in the United States of America. It may not be in the public domain in other countries. Copies are provided as a preservation service. Particularly outside of the United States, persons receiving copies should make appropriate efforts to determine the copyright status of the work in their country and use the work accordingly. It is possible that current copyright holders, heirs or the estate of the authors of individual portions of the work, such as illustrations or photographs, assert copyrights over these portions. Depending on the nature of subsequent use that is made, additional rights may need to be obtained independently of anything we can address. The digital images and OCR of this work were produced by Google, Inc. (indicated by a watermark on each page in the PageTurner). Google requests that the images and OCR not be re-hosted, redistributed or used commercially. The images are provided for educational, scholarly, non-commercial purposes.

תמול

2674 / סיני

שירים

309

מאת אשר פנש

Barash, Asher

יפו

הוצאת 'השרון'

1915

דפוס א. א. א. יפו.

Digitized by Google

1907—1914

PJ 5053

B3T38/

תָּמוּל גִּתְקָלָה הַחֲמָה...

תָּמוּל גִּתְקָלָה הַחֲמָה בְּנִשְׁוֹתָה לְשָׁקוּעַ
בְּעֵץ וּבְעֶפְאִיו,
וְתִשְׁבֵּר פּוֹס־גְּבִישׁ עַל נוֹסוֹ הַיְרֹזֶק,
וְתִצַּף אוֹתוֹ זָהָב.

תָּמוּל גִּתְקָלָה הַחֲמָה בְּנִשְׁוֹתָה לְשָׁקוּעַ
בְּעֵב בְּהִיר־גַּפִּים,
וְתִשְׁפֹּף מְלֹא־קִתּוֹן שָׁל תוֹלָע עַל רֵאשׁוֹ
עִם שִׁפְעַת קַרְנִים.

תָּמוּל גִּשְׁפָּף הַזֹּהָר עַל גְּבִנוֹן־הַגְּבָעָה
וַיִּרְמוֹז: תִּפְשֵׁנִי!
וְתִשְׁוֹר אֲזוֹ קָרֵן מְשָׁקִיעַת־הַחֲמָה—
וְתִצַּת אֶת עֵינַי...

אֲנֹכִי לִי אֵצֵא בְשַׁעַת בֵּין־עַרְבָּיִם...

אֲנֹכִי לִי אֵצֵא בְשַׁעַת בֵּין־עַרְבָּיִם,
רַק לְרֹאוֹת דְּמִדּוּמֵי־הַחֹמָה;
אֶת תְּקוּחֵי אֶת בִּבְדֵי הַתְּפִיחַ,
וְתֵצְאֵי לְעֵמֶק רַק לְשֵׂאוֹב לֶךְ מַיִם.

עִם מִזְרֵד הַפֶּלֶג יֵשׁ סָלַע לֹא־נִרְאָה,
נֶשֶׁם אֲשֵׁב וּלְבוֹאֵךְ אֲמַתִּינָה,
עִם גִּילְךָ תְּבוֹאֵי, עֲדִינָה,
וְתִסְפְּרֵי: הָעֵדֶר כְּבָר שָׁב מִן הַמַּרְעָה...

אֶל זְרוּעֵי תְּתַפְּנְסֵי: גִּמְעָמִים, בּוֹדְדִים
דָּם נִקְשִׁיב בְּעֵמֶק הַשּׁוֹקֵט
אֶל קוֹלוֹת הַפְּעֵמוֹן הַבּוֹקְעִים, הַכְּבָדִים.

דָּם גַּעְמוֹד מְסַתְּפָלִים בַּמַּעֲרָב הַיּוֹקֵד
וְנִסְבִּית בְּנִשְׁימָה, עֲצוּרָה
אֶל יְשִׁירַת הַחֹמָה הַשּׁוֹקְעָה בְּגִבּוֹרָה...

שְׁלוֹת דְּמֵהוּמִים מְבֻרְכֵת...

שְׁלוֹת דְּמֵהוּמִים מְבֻרְכֵת,
טוֹוִית קְרָנִים מְקֻתָם
עִם צְלִילִים עֲמֻקִּים רְכֻרְכִים,
מְרַחֶפֶה בְּתֵבֶל־וִילָאוֹת
עַל שָׁדוֹת עֲדוּיֵי שִׁבְלִים.

שְׁפָרִיר הַשַּׁחַק מְתַעַמֵק
לְמֵאוֹרוֹת שְׁעָלָיו גִּזְרָעִים.
הַבְּנִיסָה הַסְּנוּנִית הַצְּנוּעָה
אֶת רֵאשִׁיָּה מִתַּחַת לְבִנְפָה
וּתְנַמְנֵם מַצְעֵר וּשְׁמָחוֹת.

כְּנִשְׂיָמָה מְעוֹלָם שְׁנַגְנִזוּ
נוֹגַעַת נִשְׁמָתָךְ הַמְּעֵנָה;
רֵנוֹן הָאֲשֶׁר הִנְעָלָם
מִשְׁתַּפֵּף בְּטֵמִירוֹת מִסְבִּיבָךְ
וְשׁוֹזֵר לָךְ חֲבִלֵי־חִלּוּמוֹת.

גתלה העולם בְּדַמְמַת הַשְּׁקִיעָה...

גתלה העולם בְּדַמְמַת הַשְּׁקִיעָה,
אורות יום חור אט כְּבִים;
פורשה יִרְפֹּא אָת שְׁמֶלֶת הַלַּיְלָה
וּזוֹרְעָה עָלֶיהָ כּוֹכָבִים.

גלים של תבלת מִשְׁתַּפְּכִים בְּרַעְדָה,
עומד העולם בְּתַפְּלָה;
שופכות נְשֻׁמוֹת עֲמֻקּוֹת וְנוֹגוֹת
צִעְרָן בְּשִׁירָה אֲצִילָה.

דוקם פּוֹסַעַת הַשְּׁכִינָה הַצְּחוּרָה,
נוגעה ומְלַפְּסָה בְּכִנְסָה —
רעד בְּפִרְחֵק הַד אֲנֻקַת־הָאָדָם
וְנִמּוֹג בְּדַמְמָה הַיְפָה...

על טפסת טל.

על טפסת טל, על נצת שושן
נח לו חלום געורי,
הבה שמש את המטה,
חמס רוח את הנצה—
נתק ארג קורי.

על משבר ים, על זהר קשת
רכב שור גורלי,
גפץ סער את המשבר,
גורף ענן את הקשת—
גורב פאר אהלי.

על גבעת חול, על דקל בודד
ישבה לה יונתי,
בקע ברק את הדקל,
טרף פרס את היונה—
יש לי רק המצתי.

עת עוד יזהיר פּוֹכֵב בְּהִיר...

עת עוד יזהיר פּוֹכֵב בְּהִיר
בְּמִרְחֵקֵי-עַל,
עת עוד ירְמֹז לִי הַפּוֹכֵב
אִין לִי מִכְאוֹב בְּלָל.

עת עוד יאַרְג לִילָה בְּהִיר
רְז בְּצַפּוֹנוֹת-צֵל,
אִז לֹא אַחוּשׁ בְּגוֹתִי —
רַק הַמַּעַט מֵאֵל.

אָר. ר.

משיב המערב עוד רוחות נזעמים,
שורקים אילנות פזמונות אבלים;
זוחלים ביער ותועים עוד אדים
עצלים.

זועף הנקר וגזו מתפתל,
מרחפים ממעל לו צללים ארפים,
נוגעים בבתנו ושוקעים בטהומות
עמקים.

גולל המזרח וילאות מלבינים
מכנים דם אורז וכובש לו שבילים;
משחיר השלג וגשרי הקרח
מזילים.

שופכה החטה קתונה הגדוש,
קורעים האורות את זנבות הצללים,
צצים עוד גופים-ענקים משונים —
ובלים.

שִׁירַת אָבִיב.

לְשׁוֹדוֹת! לְשׁוֹדוֹת!

הַחֲרָף-הַשְּׂבָאִי, הַקָּרַח-הַפְּלֵא

נְמוֹגוֹ, נְגוּזוֹ,

וּפְלָגִים בְּגִי-חֲרוֹיִן, רְאוּ פְלֵא, רְאוּ פְלֵא,

בְּמַחֲלוֹת יַעֲלוֹזוּ—

בְּמִזְרַח הַכֹּחַל כְּבָר הוֹצֵתָה יֵאֱשֶׁר-סְלֵדוֹת.

לְבִקְעָה! לְבִקְעָה!

נִתְעַשְׂפוּ עֲשׂוּבִים הֶרְבֵּסִים, הַחֲרִיצִים,

וּבְגִי-הָאֵלּוּנִים

נִצָּגִים מִתְנַגְלִים וּפּוֹקְעִים הַצִּיּוֹצִים

צַחֲרֵתָרִים, אֲדַמּוּנִים.—

בְּאוֹר הַמְּצַחֲצַח כְּנֶפֶס יוֹגָה מְשִׁיקָה.

לִיעָרִים! לִיעָרִים!

שֵׁם יַעֲרָה הַלֵּבב עֵינוֹתָיו הַכְּבוֹשִׁים

עַל עֵץ וְעֶסְאִיו,

ומצא, בפקדו השבילים הנטושים,
חמרים של זהב. —
השמש עונדת צניף־שני להרים.

לעבים! לעבים!
בתבלת הם צפים בספינות של פשפים
מזהבים, מאדמים;
עוד רגע ונתך גם בדלח הנטפים
על ערית הפרמים —
ועמד העולם כליל גונניו הנאונים!

ב ש ר ב .

דַמָּה כְּחֵלֶת-פְּלֹדוֹת רְבֵצָה עַל הַשְּׂדֵמוֹת,
 טְעוּנָה סְבִל־זֶהר פְּרֵעָה דָם הַקָּמָה;
 גִּלְאָה, גִּלְאָה-נֶפֶשׁ וְאֹכִיל אֶבֶק לְבָן
 נִחְתִּי לִי בַמִּשְׁעוֹל, פָּנֵי לְאֹדְמָה.

שְׁבוּיַת חֶמָה, חֲרָבָה, כְּלָה מְתַעֲלָפֶת
 תַּחַת מַפֵּל פְּגָרֵי שְׂתָקָה הָאֹדְמָה,
 אֶף אֲנִי הוּטַלְתִּי דוּמָם וּמְתַעֲלָף,
 רַק אַתְּ קִירוֹת לְבִי קָרַקְר אִישׁ הַצָּמָא.

חוּטֵי אִישׁ נִמְתַּחִים יוֹצְאִים אֵשׁ מִנְחִירֵי,
 נִגְעָה הִלְהָבָה, שְׂרָפָה בִּי הַנִּשְׁטָמָה,
 כְּלִי רַעִיוֹן גִּלְהָב: לוֹ יֵשׁ לִי מֵאֲכָלֶת
 וְהִשְׁקִיתִי עֵתָה דְמֵי הָאֹדְמָה!

לקראת החורף.

בַּף־יָרֵךְ הַרְבָּה, אַחֹתִי, לִי תִגִּי־נָא
וּבְדַרְפֵי הַרְחֹקָה דָם אוֹתִי לְוִי נָא.

אֶת זְרוּעֵי בְזָרוּעֶךָ אֲשַׁלֵּב, הַגָּאָה,
וּשְׁנִינֹו אֶל אַרְצוֹת־הַחֹרֶף נִצְאָה.

נִסְלִינָה בֵּין שְׁלָגִים חֲמָרִים, חֲמָרִים,
שְׁנַעְרָמוּ בְּבִקְעוֹת וּמְכַסִּים הַהָרִים.

נִשְׁטוּפָה בְּתַקְףָּ בֵּין רוּחוֹת אֲדִירִים
וְנִסְסַע עַל־שְׁלָגִים וְנִתִּיז סְפִירִים.

וְנִסְלִים יִרְפְּנוּ בִיעָרִים קְדְמוֹנִים
בֵּין זְקֵנֵי־אֲרָנִים, בֵּין עֲנְקֵי־אֱלוֹנִים.

וְנִזִּין עֵינֵינוּ בְּמַחְזוֹת נִסְלָאִים
עַד כִּי נִגִּיעַ אֶל רֶכְסֵי שְׁנֵי סְלָעִים:

על צוּקִים אַיָּמִים בֵּין קְרָחִי-עוֹלָמִים
מִתְנוֹסִם בְּגֵאוֹנוֹ שֵׁם הַיְכָל-הַקְּסָמִים,

וְהַפֵּל בּוֹ קְרָח: עֲמוּדָיו וּבְתָלָיו
וּכְלִבְגַת הַסְּפִיר מִבְּהִיקִים מְגֻדָּלָיו.

נְחָצוּבוֹת בּוֹ תְמוֹנוֹת שֵׁל חַיּוֹת נִשְׁכָּחוֹת,
שִׁקְיוֹת בְּבִדּוּלַח הַמַּסָּד, הַסְּפָחוֹת.

וְנִשְׁעַן אֶל סִתְחוֹ מְזֻהָב לֹו סֵלָם
וְשִׁנְיָנוּ בּוֹ גַּעְלָה אֶל הַדְּרַת הָאוֹלָם.

עַל מִפְתֵּן הָאוֹלָם גַּעְצָר, גִּשְׁתוֹמִם
עַל שִׁקְט הַמְּקֻדָּשׁ הַקּוֹפֵא הַדּוֹמִם,

וְלִנְכַח עֵינֵינוּ בְּדַמְמַת-הַזֶּהָר
מִתְנַשֵּׂא שֵׁם כְּפֵא פֶשֶׁחַק לְטָהָר.

וְגִבָּה וְהָדָר לְכִפֵּא וּמַעֲלוֹת
מְצַפּוֹת בְּשִׁלְג עֲשׂוּיּוֹת בּוֹ לְעֵלוֹת.

וְלִרְגָלָיו מְרַבְּדִים שֵׁל שִׁלְג מוֹנְחִים
מְעֵלְפִים סְפִירִים בְּתוֹךְ רַקְמָה שֵׁל פְּרָחִים.

על זרועי אֶקְחֶךָ וּבְרַגְלֵי שְׁלוּחָה
אֶשְׂאָרְךָ, אוֹשִׁיבְךָ עַל פְּסֵא הַמְּלוּכָה.

דָּם אֶשְׁקֶה שְׂמֵלְתְךָ וְאֶרְדֵּךָ בְּקִיָּדָה
וְאֶכְרַע עַל בְּרַכְי וְרֵאשֵׁי אוֹרֵיךָ,

וְשָׁקַט אֶבְזְרֵי הַמַּטִּית כָּל יְשׂאוֹן
אֲזוּ יִשְׁלַט סְבִיבֵנוּ—וּמִשְׁנֵה קִפְאוֹן.

וְלֹאט כֹּה נִקְפָּא: אֶת פֶּסֶל הַגְּאֹהֵה,
אֲנִכִּי עִם צְעָרִי: מִצָּבֶת אֲהַבֶּה.

יום-חָרָף.

על הגְבֻעוֹת וּבְשִׁפְלָה
פְּרוּשִׁים שְׂמִיחֵי-שֶׁלֶג בָּרִים,
וּמְפֹזְרִים פְּגִינֵי-קָרָח
עַל הַשְּׂדֵמוֹת, עַל הַקָּרִים.

הַמָּה קָרָה וּמְזַקֶּקֶת
יוֹצֵקָה בְּדִלְחָה, יוֹצֵקָה אוֹרְהָ;
עַל סְנַסְנֵי הָאֵילָנוֹת
מִתְנַוָּצֵצֶת שֵׁיבָה צְחוֹרְהָ.

עֲגֻלוֹת-שֶׁלֶג טְסוֹת, פּוֹרְחוֹת
עַל הַכְּבִישִׁים, עַל הַשְּׂבִילִים,
צְלִיל פְּעֻמוֹנִים, שְׂרִיקַת שְׁלָגִים,
סוּסִים מְזוֹרְרִים וּמְהַבִּילִים.

עוֹפּוֹת-כָּר בְּמָרוֹם חָגִים,
מְגִידִים כְּנָף, צוֹרְחִים שִׁירָה,

תְּשׁוּקַת חַיִּים אַחַת זָכָה
בְּכָל הַלְּבָבוֹת אִישׁ הַבְּעִירָהּ.

לְפַל צְמָחוּ בְּנִסְי־רוּחַ
הַפֶּל עָפִים, אָצִים, דּוֹחֲקִים;
אֵי הַיְגוֹן? אֵי הַדְּאָגָה?
עֵינֵי־אֹר וּפְנִים שׁוֹחֲקִים!

עַל הַבְּרָכָה, עַל הַזְּכוּכִית
טָסִים גְּעָרִים וּמִתְחַרֲרִים,
רוּחַ פְּזִיזָה נוֹשֶׁקָה לְחָם
וְנִמְלֶטֶת אֶל הַיְעָרִים.

שֵׁם עַל עֲגֻלוֹת־שֶׁלֶג זְעִירוֹת
בְּנוֹסִית־פּוֹחֲזִים לָהּ מִחֲלִיקָה,
גּוֹ לְגוֹ אֲחֻזִּים צְפוּפִים,
מִן הַגְּבָעָה טוֹס לַבְּקָעָה.

שִׁחּוֹק וְחַיִּים, יְלֻדוֹת יָפָה,
קִפְאָה, גִּפְצָה כּוֹס־הַיְגוֹנִים—
אֲשֶׁרִי מִי שֶׁנֶּפֶל חֶלְקוֹ
עִם הַנְּעָרִים הָאֲדָמוּנִים!

ראוי, צרר החרף...

ראוי, צרר החרף את נשמת העולם
 וטוב לה בקנפיו הלכנות:
 היא תצהיר בשעהמי השלג הסזורים
 היא תבהיק בקפור האילנות.

השלג— הפסיר— הוא ירד בעתרת
 על זרון הפרחים— גבעולים,
 בעוד מפרנס בגנים הוד-גוש הקיץ,
 וילבן החלומות הגדולים.

אז לבן לחלומות וזהר למעופם,
 הנזישק את שולי המרזמים —
 הנזי והנצח שלימים ועולים
 בגזע החיים בתאומים.

בבר שרתי ליברק הארץ עם לבלוב,
 לחמה עם זריחה ושקיעה —
 אערה הפעם את נפשי ללבן,
 לטהר שיר-לבי אוציאה!

יש לי שירות שקטות...

יש לי שירות שקטות, זכות,
אין אדם לא תשמעו,
מתוך דמע עורגות מה הן
וכתפלות הן מפכות.

בליל חורון ודמי־מנות,
עת על ערשי אני שוכב,
בא כרוב על קורסהר רוב
לחטא נפשי מעצבת.

אז הן עולות על בדממה,
לפני כסיה ברעד עולות
לבקש רחמים בעד נשמה

יגעת חול וצמאת גדולות.
עגום מראה שט ירח,
כרוב על ראשי מתפח.

בין ערפלי אפר...

בין ערפלי אפר לזהט שטש-דום
 ועלמת תכלת, קסני מרחב ים,
 שטוקה על השדמות עד גבול חורשת-שחור;
 נחנו רק במשעול עומים שלמת אור.
 רביד השני עומר את צוארה-שן,
 קוצות זקבה יורדות—גלים שטופי חן,
 מזח-סנינים יקר אוזר לה הגו,
 עליו נחה ידי; הזלם בי הלב.
 עלי חכליל חזה יגן אדם ורה.
 לחש דכי חרישי: סירה קרבה אט,
 משוטה—פנף צחורה תך בגלים, תך
 ומסביב לנו כל הפפר שך.
 שטים נחנו חרש קרמת נוף-החלום:
 דביר וסרגוד טצנע... דמי ויצועתם...

אל העבים החכלילים...

אל העבים החכלילים
עת שיועם זהב השקיעה
אשא עיני תסוש נעגועים,
המעה תער ערנת לבי.

בעוד ששמשא עלי זרח
פרח אדם גם על לחיי;
פנה זיוה — קדרו סני,
לבי בלע אפל שחור.

עבים זבים! גם אם תשקע
להם שמשם — הם במרומים;
ואנכי, באין חוט אורה
קודר אתע על אדמות...

שיר הכרם לידידתני.

אֲשָׁכּוּל גִּסּוֹן לָךְ עֲפָרְתִי,
 וּכְרֵם עֵגֶב רוֹחֶצָה עֵינַי;
 מְהֵרֵי, גְּאוֹה, שְׁכֵבִי לִימִינִי,
 פִּיךָ הָאֵלֶם יִשְׁקֵנִי.

יִשְׁקֵנִי אַף יִשְׁקֵנִי
 צוֹף אֲהַבִּים, גִּיל הַנְּצָחִים,
 אִם יִבְהַלֶּוּךְ שְׁעֵפִיר־תוֹנָה
 שְׁקִי לִי, שְׁקִי לִי, חֵישׁ תִּשְׁפָּחִים.

יִזְקֵד, רוֹקֵד אִשׁ הַחֲשֵׁקִי,
 עֵינ־תוֹכַחַת אֵין, אֵין;
 רְאֵי, הַנְּסֹן שׁוֹפָעָה שְׁפָעַת
 אֲגִלִּי זָהָב—מִסּוֹת יֵין.

עָתָה גָּחוּל סְבִיב הַסְּלִים,
 מְלֵאִים בְּרֶבֶת־אֵל הַסְּלִים.

דואים נחנו על החיים
שמים נחנו על הגלים.

גדולים אנו, זוג עשירים,
מטמנינו גדושי זקב,
מהרי, שש קבר שר-הששון
קוסם לנו קסמי סלאיו.

ראי, החיים צללים חורים,
ציצים נובלים, הציר, תציר—
שקי לי, גחול עם השקיעה,
עתה לנו עת הבציר!

לְנוּ זֹאת הַבְּרָכָה...

לְנוּ, לְנוּ זֹאת הַבְּרָכָה:
הַפְּרִדְסִים טְעוּנִים פְּרוּת,
אָדָם לְחָיִם מְלֵהִיב תְּאֵנָה,
הִבָּה נְפְרוּץ אֶת הַנְּבִרוּת!

נְקִטוּמָה נְחִמוּס, הִלְאָה חִשְׁשׁוֹת,
רְאִי, עַל שְׁפָתַי עָסִים נִזְוֵל;
אֲשֶׁרִי מִי שְׁהוּרִם גְּבוּלוֹת,
שְׁבַע תְּבַרְךָ יְד הַגִּזְוֵל!

נְקִצְוִין, נְרַעֵץ הַעֲנָפִים,
אֵל גָּא רַחֵם הָאֵילָנוֹת;
אֲשֶׁרִי מִי שְׁבָז לְמִתָּר
וְאוֹכֵל הַיּוֹם עֶשֶׂר מְנוֹת!

וַעַת בִּי תִדְעֶךָ אִישׁ הַשְּׁמִישׁ
נְעִרוּךְ עֲצִים וּמְשׁוֹאוֹת,

לאזרן נשיל תמרים שחורים,
יהיה אסיה פביר-תבואות.

אחר נחול בשלהבות
מחול-ענקים, רקוד-צללים,
עד הפקר ימצאנו —
אזרים שרוקים ומאכלים!

אתם שבו לכם בפרקים...

אתם שבו לכם בפרקים
על כוס יינכם מהול השמרים;
עם משענתי ועם אש-לבי
לי יצאתי אל הנקרים.

מן השמשות שבשמיכם
אחת לבי לא הבעירה;
לי יש שמש אחת צנועה —
אהל מספן לה לדירה.

בתולותיכם עומות שני,
חרוץ-פנינים על צוארון;
לי יש בתולה בת העני —
אין לה שמלות והדרון.

אך תקשימים הנזה קלה;
גל-קוצתה—בתם טהור,

ועיניך תפזות שולחות
זרם תכלת זך למאור.

אתם מטילים בין החומות,
כתלי שיש, פסילים גדולים,
גו מתבגרה אחת בולעות
עיני מגנן נערים חולים.

ואני יום יום פוקד ננה
עת השמש דמם פורשה,
קדם אחרונה קצת לאמה
אחר נצא אל החורשה.

היא עם גילה ועם פטפוטה,
וצחוק פיה—מרגליות,
ומזבזבים פה ולחי
תחת אילן גדל-דליות.

בד לבר מסיח בדיות,
נחנו מסיחים באפלה;
פעמים נביט בזב נופל,
נשיקה נופלה אז ממילא.

היא קובלת: "הנה הננה,
יש בכרך לך תריסר ריבות".

וְאֲנִי עֹנֶה: פְּתִיחַ קַמְנָה,
בֵּת הַשְּׁעָרוֹת הַמְּרֵיבוֹת!

יֵשׁ בְּפֶרֶךְ בַּחֲרוֹת רִבְבָה,
לְכָל גָּבֵר מְסֻזָּרוֹת דְּרָכִים,
אֶךְ אֵת הַנֶּךְ גַּעְרָה כְּשֶׁרָה,
לְחֶנֶךְ מְנַדְפָה רֵיחַ פְּרָחִים.

יֵשׁ בְּפֶרֶךְ בַּחֲרוֹת רִבְבָה,
כָּל בַּחֲוָרָה הַנָּה שְׂמֵמִית,
אֶךְ אֵת הַנֶּךְ יוֹנָה תִּמָּה,
לְכֵן אֲדַבֵּק בָּךְ עוֹלָמִית!

ב ו א י !

כִּלִּיל זֶה יָנַע לַחֵשׁ רְזִי בְּאֲזֻנֶיךָ לֵאמֹר:
"נִשְׁמֹת שְׁנֵינוּ יְסוֹת, חֲטוּבוֹת שִׁישׁ־הַיּוֹצֵר,
נִשְׁמֹתֵינוּ כִּשְׁתֵּי שְׂבִינֹת עוֹטוֹת־זֶהָ,
מְקֻצוֹת תִּבְּל עָרְגוּ זֹו אֶל זֹו כְּאַחַת
בְּשׁוּע־לְבָבוֹת אֵלִים, יוֹבְלוֹת שְׁנֵים תָּעוּ,
רַק בְּשִׁעַת־דְּמִדוּמִים אַחַת יֵצֵא כְרוּז —
וּגְאֻלָּן.

חֶפֶת שְׁנֵי לָנוּ פְּרוּשָׁה בְּדַמֵּי־יַעַר,
בֵּין אֵילָנוֹת מְצֻלִים, קֵן לְצַחוּרֵי־כְרוּבִים,
וְאַבְנֵקֶת־סֶהַר תִּזוּ קִשְׁקִשֵׁי־כֶסֶף
זְעִירוֹת עַל גְּלִילֵיהָ, תִּזְרַע אֲזַמְרָגָדִים
עַל רִצְפַת עֵשׂבִיָּה, גַּם עַל שְׁלֵל־רְקֻמָּה —
חֶפֶת־כֹּדֶשׁ.

רְאֵי: הַלִּיל הֵן הַתְּקֵדֶשׁ וַיִּתְעַטֵּף
תְּבִלַת־אֲטָלִם — בְּגִלְמָתוֹ הַמְרִשָּׁרֶשֶׁת;

הפוכבים—קהל־שושבינים—רוֹמְזִים לָנוּ
 מן הקרומים תורת־רְזִים שֶׁל הָאֱהָבָה.
 מִשְׁעוֹלָנוּ רְצוּף לִבְנֵי־חֲבָצְלוֹת,
 רֵיחַ מֵוֶר וּגְרָדִים זוֹלָף מְסַבֵּיבֵנוּ
 וְזוֹרֵק גִּצֵי־חֶשֶׁק בְּעֵדְנַת עֲלוּמֵינוּ
 הַנּוֹהֲרִים.

כָּבֵד אֶרְיִתִי מִזֵּרִי אֶף גַּם הַתְּפִלָּתִי,
 לְבִי עַר וּמִיחַל לְסִפּוֹר דְּבָרֵי־לִבִּי
 וְיָדַיִם סְמִירוֹת קוֹלְעוֹת זֶר לְשִׁנְיָנוּ.
 הִנֵּה שִׁירַת כְּרוּבִים עוֹלָה מִן הַיַּעַר
 בְּאֶדִיר וּבְהֶרֶר—בּוֹאֵי!

בְּגִינֹת.

I

הַבְּהִיקָה בְּחֵלִילִית בְּשֵׁיחַ הָעֵבֶת
וּתְקַרֹּץ לִי עֵינָה בְּחֵיוֹף מְאֹשֶׁר;
דָּם קָרֵן־הַשְּׂקִיעָה עַל סוּתָה סוּזָה,
וַיֵּשׁוּב מְטָרוֹם הָרוּחַ הַמְּקֹשֶׁר.

כָּכֹר רִשְׁרֵשׁ הָאֲשֶׁר בְּחֵבִיזֵן־הַשֵּׁיחַ,
וּתְסוּבֶה הַשָּׁפָה עָלֵינוּ בְּרֵאשָׁה;
דָּם נָבַע מְקַרֵּב הַפֶּלֶא הָרְחוֹק —
וּתְצַלֵּצֵל נְשִׁיקָה רֵאשׁוּנָה וְקִדּוּשָׁה.

II.

הִיא סוּזָה צִמְתָּה בְּנִתִּיב לַיַּעַר
וּתְחַשׁוֹף לִי זְרוּעַ מְבִהֶקָה;
וַאֲעֵר
עָלֶיהָ אֲשֶׁלֶּבִי הַכְּבוּשָׁה בְּנְשִׁיקָה.

היא כִּרְכָה צִמְתָהּ עַל צְדָעֵי כְּנָחָשׁ,
 וּתְשִׁיבָהּ לְרֵאשִׁי עֶטְרָה;
 וְאָחוּשׁ,
 כִּי כִסּוֹת אֲנֹכִי עוֹלָמִית בְּשִׁעְרָהּ.

וּצְחֹקָה—צָלִיל-פְּעֻמוֹן, צָלִיל טָהוֹר כְּבִדְלַח—
 וּתְשִׁק אֶת עֵינֵי הַדּוֹמְעוֹת;
 וּתוֹלֵךְ
 הַמְלִכָה אֶת עַבְדָּהּ אֶל אוֹלָם-הַחֲלוֹמוֹת.

III.

שְׁלֵל-זִהְרֵזִים
 גָּפֶל עַל שְׂבִילֵנוּ,
 צָלִיל-דְּגָרִים
 גִּשְׁמַע בְּאֶהְלֵנוּ,
 בְּרִקְעָנִים
 הַאֲדִים בְּכַרְמֵנוּ,
 זִהְב־הַחֲטָה
 צִפָּה שְׂדֵמְתֵנוּ,
 כְּנֶף-הַבְּרָכָה
 רְחֹסָה עַל רְאִישֵׁנוּ,
 אוֹר־הָאֵשׁ
 הַצִּית בְּבוֹתֵנוּ.

יחידי הוּטְלָתִי בַּבֶּכָר הַיְרוּקָה...

יחידי הוּטְלָתִי בַּבֶּכָר הַיְרוּקָה,
הַחֲמָה הַתְּבוּסָסָה בְּדָם רֵצַח־בּוֹאָה;
מִבְּעֵתִי מִבְּטִי בְּתַכְלֵת הַמְרוֹמִים
וַנְּעַלְמָה מֵעֵינֵי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה.

וּלְפִתְעֵי, לֹא אֵדַע מֵאַיִן, אֵיבָרָה, —
לִי נְהַפְדָּה הָעוֹלָם הַפִּיכָה תְּמִימָה:
אוֹקֵינּוֹם הַשְּׁחָקִים לִי שׁוֹחֵק מְלִמְסָה,
וְתִלּוּי אֲנֹכִי מִמַּעַל עַל בְּלִימָה.

אֲנִיּוֹת וְסִירוֹת מְבֻשָּׁפוֹת שְׂצָפוֹת
בְּתַכְלֵת — לִי נִדְמָה אֲזִי אֶהְגֵּמֶן־הָעֵבִים;
וְנִדְמָה לִי גַם־בֵּן: אֲנֹכִי קְבוּעַ
בַּמְרוֹחֵב כְּאֶחָד מֵצְבָא־הַפּוֹכְבִים.

עת פי אָסער עם עלִיזים...

עת פי אָסער עם עלִיזים ובְּצַחֲוֹקָם פִּי אֶתְעַרְבּ,
 אָגִמָּא סְבָאָם בְּלֵב־תְּאֹהָ וּבְרִקְוֹדָם פִּי אֶתְהוֹלֵל,
 אֶתְ הַיְחִידָהּ, עֲלָמָה, אֲזוּ תַפְּלִיגִי מִבֶּטֶט־אִיָּה צוֹלֵל
 בְּנִבְכֵי רוּחִי, וְהַשִּׁיג עֲגֹן־עֵינֶיךָ עִמָּקִי תְהוּם־מִסְתָּרָיו.

אֶךְ לִשְׂוֹא תִסְזָרִי רְמִזִּים: לֹא, לֹא אוֹבֵל צֵאת הַסִּיעָה,
 פְּנַת־שְׁלֹנָה גַם לֹא אִבָּה: קִשָּׁה לְגַפְשִׁי עַל־הַדְּמָמָה,
 מִבֵּין הַרְרֵי־שִׁקְט תְּצִיץ דְּמוֹת הַמְּנוֹת הַנִּזְעָמָה —
 תְּגִינִי לְסַעַר עִם עֲלִיזִים בְּעַם הַגְּלִים הָאֲנִיָּה!

חלוף רוח.

פתאם תשמע אחר־ך רוח
בא וטם,
הנה ירעץ בדים על אילנות
חג וגם;
על מערומי שדות בתמרות־עשן
יגמא חול
ובשריקת פרא יסערו באויר
סב וגל;
יתקע בתקפה גף ענקית פרושה
במי היאור
וקמו גר יתרום מן המצולה
גחשול נשחור;
אחר חיש יתהפך, יש ויזעזע
אהל שח
ובחפזון יניף גג התבן;
צלח וברה!

בְּמִזְזוֹ קָל עַל גִּידֵי־בְרָזֵל מְתוּחִים
 בְּחִזִּיז
 יְחַלֹּף, יִשְׁבֹּר מְטוֹת פְּנֵף־רֵיחִים
 וּבִהְמִית
 לִישׁ מְרִדֵּף צֶדֶד עֵת מְחִזוֹ
 דָּמוֹ זָב
 יִזְנֵק לְהוֹט־מְשׁוּבָּה וַיִּף בְּחֹמֶת
 יַעַר עֵב.
 מְשַׁלֵּף אָחֹזר יְקוֹם מְלֵא זַעַם
 וּבִשְׂאוֹן
 רַעַם יֶאֱזוֹר שְׁנִית חִילוֹ—וְכֵלָה
 בְּאֶפְס־אוֹן.

על הדנוב / אידייליה.

דכני מים מזנקים אל מערומי כפים,
חובקים גרמי-צלעות—שלדי-פגרים ועומים,
ומתנפצים לבנים, קצף פולט קצף,
חוזרים על עקבותם, גלים נושאים גלים,
נמוגים ומתפשטים ירוקים, צלולים, שלווים
לערות הדלגים על סף האדלים.

האדלים פוזרים על הדר ובתליו,
כמראה הנורות כחיק יבול השדמות
בעצם עת הלבוב; אהר ונוף-אילן
פורש עליו כפות, משרה צל על חציו,
ועל פני השבילים, עולים ומתפתלים
זרועי חול אדמומי—רשתות-צל רועדות.
רק אחדים דלים, שפלי נג וארבה
מטים על הדנוב, מציצים אל מעמקו
מבין הצמצפות חרדים ומשעבדים —
יראים את שחור מימיו ונמשכים אליו.

גזות חסרות משוכה, חתוכות תלמים-תלמים
ישרים ואלכסונים, זרועות פול ודורה
עולים במעלה קנים; בצל עם קשואים,
איש בזרועות אחיו; דלועים ואבטיחים
צצים בחבי-טרפים, מלימים ציצית-גזרים,
קלחי-כרפס חורים, עזרם עולי-ימים
רפים ובישגים. — בין היקקות מדרות,
נופלות ונתקלות תמוכות משות-אברה,
מבדרות נוצת-זנב, תרנגולות ברדות,
אשה ומשפחה — פת אסרוחים מציצים.
ובראש קלם צועד גבר אדם-פרבלת,
מורה תורת-נקור באשפה ובירמות
אנב קרקור-גאזה.

על פלונסאות-לבנה טובעים בין עשבים
מתוחים חבלי-נערות, ועליהם פרושות
רשתות ומקמרות תבנית סל ועריסה,
תפוחות ומתבדרות בגושב רוח חרישית,
מנדפות ריח דגים. שירי-ירוקה יבשים
עם קשקשת-כסף נאחזו בנקבית
בעת דיג אחרון. ובין אלו תלויים
לבושים כל המינים; צניפים עם סינורות
רקומים פרחי-אדם, שביסים וסודרים

עַרְב־צַבָּעִים מִשָּׁנָה, שְׁמֵלוֹת עִם קְשׁוּרִים,
קִפְלִים עַל גַּב קִפְלִים, סְדִינִים אֶף חֲלוּקִים
תְּלוּיֵי זֶגֶג שְׁרוּלִים פְּרוּשִׁים כָּל־פִּי מָטָה.

לְעַמַּת אֵלֶּה מְדַלְגָּה, שְׁתֵּי קַרְנֵיהָ שׁוֹמֹת
בְּעִבּוֹת וּבִיתָדָה, עֵז אַחֲזוֹת מְשׁוּבָה,
גְּדֵלֶת פֶּחַל וְזָקֵן, וְדַבְּלוּלֵי צָמֵר
תְּלוּיִים דְּבִק־חֶטֶב עַל רִזּוֹן־שׁוֹקִיָּה
לְפִינִים מַעוֹט זִנְבָהּ. פִּיָּה קֵץ בְּכִסְיָה
מְנִי אֹרֶךְ הַבְּקָר רַק בְּתַחֲוֹם הַמְּסִים,
פֹּעָה פְּעִית־שְׁעֵמוֹם, פּוֹרְעָה וּמְשַׁתְּעָה
כָּל־פִּי טוֹר הַלְּבוּשִׁים נִכְוָה כְּבָר לְגִזּוֹחַ—
אֶף הַחֶבֶל מַעֲפֵב: נֶאֱצָה בְּקוֹמָה זְקוּפָה,
רֹאשָׁה אַחֲרֵגִית וְעֵינֶיהָ לְטוֹשׁוֹת.
עַל־יַד אֶהֱל לְבַנְבֵן זְקוּף עֲמוּד־שׁוֹבֵךְ
שְׁחֹר מְנִי מָטָר וּמְשָׁרֵב מְבַקֵּעַ;
וּמְסַנְרֶת, מְרֹאָה כְּרֶפֶב־צַעֲצוּעִים,
יֵשׁ לְפִסּוּי סְבִיב, סוֹכְכָה עַל הַדְּפִים
שְׁלוּחִים מִן הַפְּתָחִים, פְּתַח־פֶּה וּלְשׁוֹנוֹ.
יוֹגִים לְמוֹדוֹת־מִים טָסוֹת אֵט בְּמַחֲוָה,
יֵשֶׁר וּבְשִׁפּוּעַ, בְּנֶף אַחַת סְרוּחָה
וּחֶבְרֶתָה נְעָה, מְלַטְפָּה אֶת הָאֲוִיר;
מְרַחֲסוֹת עַל הַפָּהָר, נוֹגְעוֹת וְאֵינָן נוֹגְעוֹת,

ונבלעות חרש אל תוך חלל השוקף,
 יוצאות צנועות, שלוות, מטילות על הפרפב,
 עוגבות ומזדוגות אנב הנה כשר.

כנופית ילדים רבים, לבושים פתגות פשתן,
 עוסקים בדמי-חריצות עלי כביר הדשא:
 חזברים כפים לקפים, מצרפים יד לנסר,
 מהדקים בחוטי-קנבוס ומפליגים סירות—
 דוברות-שעשועים—על-פני ראוי המים,
 שולחים אחרי כליהם עיני-מים עורגות,
 משיקות סערת-גלים, ושטים עמם יחד
 אל אי-זהב רחוק מנצנץ בדמיונם.

כעין גלגלת-כפתם על חד עמוד שחור,
 נתלה על שן-סלע שמש בין-ערבים,
 ומלבבו זבים זרמי-דם לזהמים
 שותתים ומתקלחים לרפוא שפודים יוקדים,
 צונחים על הכפים ובמלאת-שקהמים
 נקנים במשקעים ובשחור החגגים,
 יורדים עד תחתיתם ומשתפכים רצועות,
 רצועות של שלהבת, גם על-פני המים—
 מתוך שליטת-דממה טעונה זחר-שקיעה,
 עוטה עלטת-הרים ושלות-מים רפה

עז הנזי מסתלק, נושק נשיקת-פרידה
 יוקדה לראש ההרים ונמוג בחיק סמיר;
 ייפי אחר מזמן בך ומשוח בשם
 נכנס בחשאי. שוליו מגלים טפח
 ומכסים טפחי-טפחים. על הדנוב מרפרף
 אד חרור שקוף, עולה ומתבדר
 בצעיף-משי צחור מגפנה בנשב רוח.
 עמם תל-הנהב צפה את הסלעים,
 מראם הפך אט-אט תלי רמץ פבוים.
 רק על גג-הנחשת ישעל דביר-התפלה
 ועל בפת-ראשו בוער עוד ומבהיק
 צלב-של-הבת מצל. נחבאה כל השפלה
 תחת גף-אסלולית, נבלע כל החי בה,
 פסק כל הרוחש ולא נודע מתי.
 רק הנדר מערה דליו בדמי חרדה,
 קובל על נחשוליו הרוחצים את הפפים
 בקול שכושוף צלול, ועל כל פרפוס דגה.

את הדממה פלח פתאם כעין נפין:
 קול הפעמון יבר מעל דביר-התפלה
 אדיר ומתגלגל אל חיק דמי השפלה.
 זה עוד טרם יגע—וזה מתעופף אחריו
 נרדף ממשינהו—והנה גתף מטור

שֶׁל צִלְצוּלִים רַבִּים, נְאוּמִים וְעִגּוּמִים
 גּוֹלְשִׁים מִן הַגְּבָעָה. בְּאֶסְלוּלִית צָצוּ
 בְּרִיּוֹת עַל הַשְּׂבִילִים. תַּחַת כְּפוֹת עֲצִים
 גִּסְנוּף רִדִידִים לְבָנִים, שִׁסַּת פּוֹבְעֵי-תָבֵן
 עַל קְדָקְדֵי-צִלְלִים יוֹרְדִים שׁוֹרִים-שׁוֹרִים,
 סִיעוֹת, כְּנוֹסִיּוֹת, זִיגוֹת קְרָבִים וּמִתְדַבְּקִים,
 פּוֹרְשִׁים וּמִתְפַּזְּרִים מִתּוֹךְ מְנוֹד־גְּלָגְלוֹת
 וְנִעְנִיעֵי-זְרוּעוֹת—בְּרִיּוֹת עוֹלָם אַחֵר.
 מִבֵּין הָאֵילָנוֹת בּוֹקְעִים שִׁיר וּרְנָנָה.
 שִׁיר וְשִׁיר לְעֲצָמוֹ דוֹבֵב עוֹלָם-רְגֻשׁוֹת
 שְׁלֵוֹת לְבוֹת נוֹגִים וְלַחֲשׁ תְּפִלָּה תְּמָה,
 זוֹלָפִים אֶל הַתְּכֵלֶת שֶׁל הַלַּיִל הַחֲגִיגִי,
 גַּם נִפְגָּשִׁים דָּמָם: זָמֵר נוֹשֵׁק זָמֵר
 וְכַעֲיֵן נַחִיל פְּרָפְרִים יוֹרְדִים וּמִשְׁתַּפְּחִים
 עַל רְאֵי מֵי הַדְּנוּב, רוֹתְתִים עַל בְּדָלְחוּ,
 שׁוֹקְעִים, צוֹלְלִים, אוֹבְרִים בְּשֵׁאוֹן דְּכִי הַסְּלָעִים.

עַל שְׁחֹר הָאֲשַׁנְבִּים נִצְנְצוּ שְׁלֵהֲבוֹת
 מִן הָאֵח גְּגֵרוֹת, מְפֹזְזוֹת וּמִשְׁתַּקְּפוֹת
 בְּתוֹךְ רְאֵי הַמַּיִם—שְׁלָל פּוֹכְבִים, נְפִילִים.
 הָאֲרָבוֹת פּוֹלְטוֹת עֵתֶר עֲשָׂן לְבַגְבָן
 עוֹלָה וּמִתְמַר אֶל רוֹם תְּכֵלֶת כְּהָה.
 סְמוּךְ אֶל סֶף אֶהֱל, עַל גּוֹשׁ אֶבֶן אֶפֶר

מסב בלי-נוע סבא לבן-תלתלים
 מוצץ לו מקטרתו, וסביבותיו חונים
 גברים, שף ונשים, ערפוב יד ורגל.
 הגלגלות תמוכות על כתמים מגלות
 ובהקשבת דבקות תפושות כל הרוחות.
 מן הגן הסמוך עולה ומשתפכה
 פרישת מנדולינה צלולה וערבה,
 נוסקה תוף הלכות ים געגועים הרישים.
 ויש שתרא עין על הראי הפלפוש
 הנח ביפי גאונו מעין פוזו בועות
 כחולות וחקלילות—ככה עין הפרט.
 באפק מזרח-נגבה הצת שתאם להב;
 גלגל מלכן אים יוצא ומזדקר
 מן התהום החבויה ונתלה על הצריחים
 ועלי מעי-החרבות של פלשין עתיק
 נצב בדור-קדומים על הדר במרחק—
 נולד שם הסהר. העינים תלויות
 אל איש המרחקים והאזן קולטה
 סיום דבר הסבא מוצץ המקטרת:

"...ובכל לילי-שבת ומזערי-קדש
 אסור לדוג דגים משום קשש-סבנה:
 בן-הגורף אז עולה סמוך לחצות-לילה

מִתְהוֹם מִי הַדְּנוּב הַדּוֹר בְּלְבוֹשׁ גְּבוֹר,
 קוֹבְעֵ־סוּ בְּרֵאשׁוֹ. אַף הַרִיבָה עוֹלָה
 בַּת הַדְּיָג פְּרָגִי, תִּלְתְּלֵיהָ פְּזוּרִים
 מִלְּאִים שָׁלַל קִשּׁוּרִים וְעֵינֶיהָ שׁוֹחֲקוֹת.
 מִטִּילִים עַל הַמַּיִם כְּטִיל עַל יַבְשָׁה.
 פּוֹרֵשׁ לוֹ הַגְּבוֹר, מִטַּפֵּס עַל הַסְּלָעִים,
 מִטִּיל דָּם אָבוּקָה אֶל מְעֵי הַמַּפְלָת —
 וְשׁוֹב הָאִשׁ מִתְּלַקְחָה, מְצִיפָה הַשָּׁמַיִם
 וְכָל אֲסִיק הַדְּנוּב יוֹצֵת בְּשִׁלְהֶבֶת.
 זְקוֹן־הַגֶּרֶף הַקְּבוֹר תַּחַת גַּל הַהֵיכָל
 קוֹפֵץ גִּישׁוֹד־יִסּוּרִים מִשׁוּעַ בְּלֶהֱבָה,
 וּמִזַּעֲס־מְכָאוֹב זוֹרֵק הוּא עַמּוּדִים,
 קוֹרוֹת, גְּלִיל־אֹרִים מְנַתְּזִים עֲנֻק־רִשְׁפִּים
 לְאַרְבַּע פְּנוֹת עוֹלָם. וַיִּשְׁנֵי הַנְּאֻהָבִים
 עוֹמְדִים עַל הַמַּיִם שְׁלוּבֵי זְרוּעוֹת־רוּחַ,
 פְּנִיָּהֶם מוֹל הַבְּעֵרָה, קוֹרְנִים בְּאוֹר הָאִשׁ
 וּמְסָבִיב עוֹלוֹת בְּנוֹת־הַמַּיִם זוֹרְחוֹת
 פּוֹרְטוֹת עַל עֲגָבִים, מַפּוֹת בְּתַפִּי־צָדָף
 שָׂרוֹת בְּמַקְהֵלָה וְשִׁטּוֹת מְחוֹל־הַחֶפֶה
 סָבִיב הַזּוּג הַחֹגֵג... זֶהוּ חַג הַטְּבוּעִים,
 בְּן־הַגֶּרֶף הַגְּבוֹר וּבַת הַדְּיָג פְּרָגִי
 בְּכָל לַיִל־שֶׁבֶת וּמוֹעֲדֵי־קֹדֶשׁ...

גַּפְסֵק קוֹל הַסָּבָא, גְּאֹנְקָה וְנִשְׁתַּתְּקָה
 גַּם הַמְגִדוֹלִינָה. רוּחַ חֲרָדוֹת לְבָשׁוּ
 גְּבָרִים, טָף וְנָשִׁים, מְגִשְׁשִׁים בְּאֶפְלוֹלִית
 וּמְצַטְלָבִים דָּמָם, יָד אֶל יָד נִצְמָדָת
 וְהַעֲיָנִים תְּלוּיֹת אֶל רוּם הַרְקִיעַ:
 פּוֹכְבֵי-זָהָב קוֹרְצִים וְעוֹלֵסֶהָר מְזַקֵּק
 יוֹצֵק אוֹרֵת-קָסָם אֶל חֵיק סוֹת־הַלְיָלָה. —
 לְאַחַר שְׁהִיתָ-רָגַע בְּלִי הַפֶּת מְזַדְעָזְעָה,
 חוֹפְזִים וּמִתְחַמְקִים אִישׁ אִישׁ לְאַהֲלוֹ.
 נְאֻלֶם רִשְׁרוֹשׁ אַחֲרוֹן, כְּבוֹ הָאֲשֻׁנְבִים:
 כֹּל הַדְּנוּב גַּמְסָר עִם הַהָרִים סָבִיב
 וְעַם הַמּוֹלֵת דְּכִיּוֹ כְּבָר לְרִשׁוֹת הַלְיָלָה.
 "חֲצוֹת" מִתְקַרְבָּה חֲרָשׁ וְהַפְהָר מִיַּחַל,
 צוֹפָה מְשֻׁמְרָתוֹ לְחֲצוֹת הַזֶּזֶן-הַפְּלָאוֹת
 יִבְקַע מִמַּעֲמָקִים...

ב ת - ק ו ל .

סַהַר מְלֵא יוֹצֵק כְּסֵף חַי וְרוּעָה,
עַל עֹשְׁבִים פְּרוּשׁ צְעִיף אִו אֵד.
עַל שֹׁפֵת יְאֹר מְתַנַּמֵּם, בֵּין אֵילָנֵי-בְּשָׂם
אֲשֶׁבֶה דָּמָם וְאַשְׁתָּה מִן הַקָּסָם.
פְּתֹאֵם אֶסְבִּית עַל הַמַּיִם קוֹל הַמּוֹלָה,
בַּת-כּוֹל כְּבוּשָׁה בּוֹקְעָה מִן הַמְּצוּלָה:
"עַל קַרְקָעִי בּוֹעֵר סַבְדֵּי-אֱלֹמוּנִים,
תַּחֲתִיו קְבוּעִים שְׁלֵטֵי-פְּגִינִים שְׁלוּגִים.
כְּדֹלֵחַ-גְּלִים זוֹרֵם, צוֹהֵל סְבִיבָם,
וּקְמוּ שְׁבִטֵי-חֲשָׁמַל קוֹרֵן זִיּוֹם.
כְּתוֹלָה יְרוּקֵת-שֶׁעֵר, לְבִגְתֵי-נִשְׁדִּים,
כְּעָרְשֵׁי-שֵׁן שׁוֹכְכֶת, וּמְרַבְּדִים

טוויי כסף-ספר סביבה פרושים,
ודגני-זקב זעירים בהם תפוששים.

צחה היא מחלב, פרה, זקה,
ומשערה עדגת-ורדים מפכה.

פקרן-אורה בת-צחוק עושרה פיה,
יש בה: עזות, טהר, תם ותביעה.

אשרי מי שלנשק אותה זקה—
פרנס עוף ובת-הקול שקכה.

בְּלִילוֹת-סִיּוֹן.

1

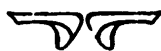
רוחות-עֶרֶב מְשׁוּחֹת בְּשֵׁם
נוֹמְסוֹת חָרַשׁ אֶל תוֹךְ נוֹי,
וּכְבֹּתוֹלוֹת שְׁחֹרוֹת-שְׁעָר
נְחוֹת רְפוֹת הֵן עַל לִבִּי.

יוֹמָם שְׁמֵשׁ הַמְּמַנִּי,
הִבָּה יוֹנְקוֹת חִלּוּמוֹתַי,
עֲתָה צְצוֹת הֵן רַעֲנָנוֹת,
עוֹלוֹת מִשְׁחֹר חִלּוּנוֹתַי.

הִבָּה אוֹרִיד אֶת הַמְּסַכִּים,
אֶחְלוֹם חֲבוּי בְּדַמִּי אֶהְלִי,
אֶחְלוֹם יְחִידִי שִׂיא-הַחִלּוּמוֹת:
חִלּוֹם הָאֲשֶׁר עוֹד לֹא בָא לִי.

II

לילות־סיון פבושיות
להוטות־חשק, רבות־שערות
באום נחו על סגור־לבי—
דם צללתי בלילות־סיון
על קרקעם מרגליות
לי דליתי
ועליתי
אף תליתי
שלל הפגנים, הדרת זיון
על צואריהן של הנערות—
בלילות־סיון פבושיות
לי יצאתי נערות רבבה,
בנות־נשמים עם לילות
צחורות־שלגים, שחורות־הומות
התרפקתי
וצחקתי
אף גשקתי
את הנאות בנות־ההלומות.

מְרִיבָה.

דְּבַר הַזֶּה לִי עִם לִבִּי,
 קִטְטָה קִטְטָה, רוּחַ רָעָה—
 לֹא יִשְׁעִיתִי עוֹד אֶל לִבִּי,
 לִבִּי גַם אֵלַי לֹא יִשְׁעָה.

לֹא צִוִּיתִי מָאוֹם לִלְבָבִי,
 לִבִּי לִי מָאוֹם לֹא צִוָּה;
 גִּרְנוּ יִהְדּוּ אוֹלָם בְּדָלִים—
 אָפֶס שִׁמְעוּ דְבַר הַמְרִיבָה.

רִיבָה אַחַת לִי בְּחַרְתִּי,
 לִבִּי אַחֲרֵי זֹאת לֹא נָשָׂה,
 עָנָה אוֹתִי קִשָּׁה, קִשָּׁה—
 אֵךְ לֹא זֶה עוֹד דְּבַר הַקִּטְטָה.

אֲנִי נִרְתָּה הַעֲלֵבְתִּיהָ,
 אַחַר אוֹתִי הִיא הַעֲלִיבָה,

אז יִרְקָתִי בְּפָרְצוֹפָה—
אךְ לֹא זֶה עוֹד דְּבַר הַמְּרִיבָה.

חֲמַד לְפִי לוֹ בַּחֲוָרָה,
בְּלֶה חֵן וְאֵשׁ וּלְהֶמָּה,
הִיא קְרָאתָנִי וְאֲנִי סְרָתִי, —
הִנֵּה סְרָתִי מִן הַקִּטְמָה!

הִיא בְּלֶהֱטִים אוֹ בְּנִשְׁפִים—
רַק הַשֵּׁד יוֹדֵעַ טִיבָה!
בְּרִשָׁת חֲנָה צוֹר צִדְתָנִי—
אָפֶס אֵין עוֹד קֶץ לַמְּרִיבָה.

לְאַפְרִיזוֹן אִז הוֹבְלָנוּ,
אוֹרְחִים בְּרָקְרוּ בְּמַחֲוֹלָם—
קֶץ לַמְּרִיבָה—שְׁלוֹם, שְׁלוֹהַּ
מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם!

הַשְׁבָּלִים גְּעוֹת, גְּדוֹת...

הַשְׁבָּלִים גְּעוֹת, גְּדוֹת,
מַחְנוֹת זְקֵנִים כְּסוּפֵי-קוּמָה,
צְנוּמֵי-גוּפִים, גְּדֵלֵי-רְאשִׁים
עוֹלֵי-רֶגֶל שׁוֹמְסִים, זוֹרְמִים
אֵלֵי אָרֶץ זְבַת-פְּלֹאוֹת.

עַמְדוֹ, עַמְדוֹ קָטַ, יְשִׁישֵׁי,
אֶסְפוּ אוֹתִי אֵל לְגִיזְנֹכֵם,
אֵף אֲנֹכִי, רְאוּ, זְקֵנֹתַי.
יַחְדָּו גְּשׁוּמַ, נְנוּד מַחְשִׁים
אֵל הָאָרֶץ, אָרֶץ-מִקְלָט
לְפֹלֵיט מְהוּמַת שׁוֹקֵה-חַיִּים.
שָׁמָּה גִשְׁבַּע עַל רֹאשׁ צָרִים
אִישׁ עַל פֶּסוֹ, אִישׁ עַל כְּפוֹ
שְׁחֹחֵי-סֶבֶל וּמְבַנְּצִים
וּבְעֵינֵינוּ, עֵינֵי-זְכוּכִית,
גִּצְףָּ מוֹל מְרַחֲקִים בְּהִירִים

גטוים בין שני ימי תכלת.
 לשם פסאת-המרחק גחזה
 בעננה צחורת-קנף
 תועה נוגה קלום-הנער.
 רגע תתיז עוד החמה
 שיוור-בתמה על פאתו,
 אחר יועם הכל פתע,
 הכל יפה בחשכים;
 וכמו פהוק ריק ואפל
 אז תפצה תהום הלילה
 ולרגלינו תרביץ פרועה,
 חדלת-צבע רחבת-שטמה.
 דטמה גדולה, דממת-פסים,
 תלטוש לנו עיני-תסת —
 רק טמעל על ראשינו
 המאפגים, הריקנים
 תתלבטנה אף תטפחנה
 פנפי ענקי-עטלפים.

איני עלו עוד לצחוקקן...

איני עלו עוד לצחוקקן,
בנות הנעורים.
עת תצהלנה אני טוה
חוט הרהורים,
ומזוג דם לי כום עצבת.

קלענה פרחים עוד בשערקן—
בקר עיפתי.
צאנה גם במחולות סופה,
אני חבתי
מחול יחיד רק למות.

לא, לא אחול עוד בפיעה,
רק מרחוק
אשק מעוף פעמיכון. ספינה
רקו, שחם
עד אם שקע להב אונקן.

מָחַר אָסוּף. אֵל תְּסַפְּדֵנָה
לְאִישׁ וּנְגָעָיו.
עוֹד בְּקִבְרִי, עִם מִשְׁמֶרֶת
חַלּוּמוֹת־זָהָב,
שָׁמּוֹר אֶתִּי הוֹד זְכָרוֹנְךָ!

א ל ה ל י לָהּ.

לִילָה! מָה אָתָּאוּ רִבֵּץ עַל שִׁפְתַּי מְעִינָה,
 שִׁיפָה מְחִיק מְחֹשְׁפִים מְמִירִים
 כְּפַפּוֹת דְּמָעָה צְלוּלָה מִבֵּין רִיסִים שְׁחוֹזִים
 עַל תְּאֵמִי-לְחַיִּי גְעֵרָה בְּהִירִים.

יָגַע הַיּוֹם וּמָכָה שִׁבְטֵי-חַמוֹ אָבָה
 כָּלֵעַ עַל סֵף דְּבִירָה, לִילָה,
 כָּלֵעַ צִנֹּת כּוֹכְבֵיךָ הַמְזֹהֲרִים
 עִם קַרְנֵי מְלַבְּתֶךָ הַמְשִׁילָה.

כָּלִי כָּאֵב וְעֵנֹת וּבְלָמָה וְאִי-מְרֻגָע,
 לֹא אֲרַע כְּפֹדֵר לְגֹדֵל חֲטָאִי;
 אִם רַחֲמֵי-אֵם לָךְ אִם לֵב אֶח אֹהֵב
 לָךְ אֲבִיתִי גְלוֹת פְּצָעִי.

אִם סְמִי-גָהָה נֹשְׁפִים בְּכַנְפֵיךָ, לִילָה,
 יְקוֹד יְסוּרֵי הַשִּׁבְחָה, הַמִּשֵּׁשׁ,
 וְלֹא-נָא תִגְנִי הַעֲרוֹת פֶּעַם כָּל אֲנַחוֹתַי
 וּלְהַמוֹג עִמָּךְ בְּצֵאת הַשָּׁמֶשׁ!

גזו החלומות התמימים...

גזו החלומות התמימים,
גחמס גם להב הנעורים;
אי־תור הלילות הנותנים
אהבה ונשיקות־פפורים?

אי־תור האשר הקבוי
בשולי אדרת העון,
עת לחי הפרי היא אדמה
ואין שתיים לב לרקבון?

לא הוישר המזמור עד תמו,
פקעו באמצע הנימים;
גחמס פבר להב הנעורים
וגזו החלומות התמימים.

שיר של מזקין.

תלוש שְׁעָרָה וְשְׁעָרָה מְרֹאֲשֵׁי הָעִיר,
 בַּר לְבָנָה, בֶּן-זְקוּנִי, וּתְלוֹשׁ!
 כָּבֵר שִׁבְתִּי מֵאֵשׁ וּמִקְרַח הַחַיִּים
 וּמִבִּקֵּשׁ מְרֻגָּע הָרֹאֵשׁ.

סְרוּק זְקוּנִי הַמְּגֻדָּל בְּחֶבֶה וּבְגִחַת,
 זְקוּף אֶצְבַּע וְאֶצְבַּע וּסְרוּק!
 מֵאֵת מוֹנִים סְבוּתֵי אֶת מְעַל-הַחַיִּים
 וְנִשְׁלֵם, בֶּן-זְקוּנִי, הַחֹק.

עֲצֹם-נָא אֶת עֵינֵי הַיְגֵעוֹת וְשִׁקְנִי,
 שִׁים סִיף עַל עֵינֵי וְעֲצוֹם!
 עוֹד זְכוּרֹן עֲלוּמֵי נוֹשְׂאֵנִי כְּסִירָה
 וְיִזְרַד עֲמָדֵי לְתַהוֹם.

ר א ט י ת ב צ י ר .

1

שׁוֹרֶת אֵילָנוֹת אֶפְלָה,
צָלָלִים גְּכַפְּלִים, גְּקָלְעִים,
רְשָׁרוּשׁ סְגֻסְגִּים כֹּה עָגִם,
עָלִים גְּמַרְפִּים, נְשָׂאִים.

נְרָאִים וְחוֹלְפִים בְּחֶרֶדָה
פְּגִים חוֹלְגִים וְכִמְהִים,
שׁוֹלְחִים מְבַטִּי-תְהַנּוּגִים
עוֹרְגִים, נוֹאֲשִׁים וִירָאִים.

קוֹפְאִים סְפָסְלִים עִירוּמִים,
קוֹדְרִים וְצוֹנְגִים מוֹשְׁבוֹתָם;
חוֹלֵף הָאָדָם עֲלֵיהֶם,
חוֹלֵף—וּסוֹקֵד אֵין אוֹתָם.

הַכֹּל מְתַפְרֵץ לְמַרְחָב,
מְצַפֵּה לְשִׁמְשׁ וּלְחֶמְהָ,

וְשָׁב עַל עֵקֶביו מִתְיָאֵשׁ
וְאָגַל בְּעֵינַי הַמְרָמָה.

II

קוֹל פְּעָמַי הַבְּצִיר רַק רִשְׁרֵשׁ בְּקִנּוּיִם
הַתְּקוּעִים בְּגֵרוֹת שֶׁל שְׁעוֹה בְּבִצָּה,
נִתְחַלְחַל הַנַּחַל וַיִּכְנַס נַחְשׁוֹלָיו,
וַתִּפּוֹל צְפֻרְהֶע הַמִּימָה בְּקִמְצָה.

הַחֲמָה עוֹד תִּאָּרוֹג בְּשָׁנַי וְכֹתָם,
עוֹד יִגַּע הַקִּיץ אֲבָרְתוֹ עַל שִׁפְתַי,
אֶךְ גָּנַב אֶל אֲזִנִּי צְלִיל פְּעֻמוֹן-הַמְּנוֹת,
הַבְּכָר נִתְיַתְמָה, לֹא אִדַּע אִימְתִי.

הַעֲצִים מִלְּשִׁילִים דִּגְרִיָּהֶם לְאָרֶץ
וְעוֹבֵר עֲלֵיהֶם הָרוּחַ כְּמַטְאֵטָא:
עֲרִירֵי אֲטִיל לִי עַל גְּדוֹת הַנַּחַל
רַק צְלִי מְבַרְכֵר עַל יָדַי וּמְשַׁפָּה.

לִי קִשָּׁה בְּבִצִיר, לִי קִשָּׁה בַחֲרָה
בַּנַּחַל, בְּאֵילָן פְּבֶכֶר—כְּמוֹנִי;
הַקִּיץ סְמִכְנֵי בֵּינַי אֲשִׁישׁוֹתָיו,
הַבְּצִיר לִי יִמְזוֹג רַק נְשָׁמְרִים לִיגוֹנִי.

בְּצֵי ר .

פִּי־תְנוּרֵי שְׁמוֹת־שְׁלֵהֶבֶת,
גָּצִים פּוֹרְחִים, אֹדִים פּוֹקְעִים;
נוֹגָה אֲשֵׁב אֶל אֲשַׁנְבִּי,
אֲחוּשׁ: חַיִּי פּוֹחֲתִים, לוֹקִים.

אֶהְלִי מְסוּר בִּיְדֵי צִלְלִים
אֶלְמִים, רַק הַתְנוּר הַזֶּבֶד:
שִׁיג זְמִיָּה — רִיק, בְּשֵׁלָה
מְשׁוּל אֶתָּה כְּצֵל עֹבֵר.

רְקוּד־שְׁטֵנִים עַל הַפְתָּל,
רְמִז־בוֹז וּלְשׁוֹנוֹת שְׁלוּחֹת:
אֲנֹת־לְבָבָה, חֲלוּמוֹתֶיךָ
יֵשׂא מְחַר שׁוֹר־הַרוּחֹת.

וּבַחֲלוֹן פְּרָצוֹת־בְּצִיר
נוֹטֶף רִירוֹ, נוֹטֶף רֶפְשׁוֹ;
מָה תַעֲמִתִּי מִן הָעוֹלָם?
הֵיבֵן עֲקָצוֹ? הֵיבֵן דְּבִשׁוֹ?

החֶרֶף בֵּין הָרִים וּשְׁלָגִים...

החֶרֶף בֵּין הָרִים וּשְׁלָגִים
בְּאוֹר הַמְּזֻקֵק אֲטִילָה;
הַשְּׁמֶשׁ מְעִירָנִי בַּבֶּקֶר,
הַסֶּהַר מְלַוְנִי בַּלַּיְלָה.

לֹא אֲדַע אֵיךְ פֶּתְאֵם הוּטְלָתִי
מִתְשׂוֹאֵת הַפְּרָכִים הַהוֹמָה
לְעוֹלָם שֶׁל דְּמִי וְחֶגְזוֹהַר —
אוֹ אוֹלֵי חֲלוֹם־קָסָם אֲחֻלּוֹמָה?

הָהָרִים הַלְּבָנִים, הַשְּׁקוּפִים
מִשְׁתַּרְעִים עַל תְּכֵלֶת הַשְּׁחָקִים,
מְזַהֲרִים בְּחֹלֹם יְלָד קָטָן,
מְחַרְשִׁים בְּבִטְחוֹן עֲנָקִים.

וּפְלָג בֵּינֵיהֶם מְתָרוֹנָן
מִתַּחַת לְקַרְחוֹ הַחוּפָה,
כְּהַמִּית מְאַנְיֵי הַפְּלוֹאִים
בְּלִבֵּי הַנֶּסֶם וְהַקּוֹפֵא.

ל ב ט ה ו ר .

לבי זָהב טָהוֹר,
אֵין בוּ סִיגִים, אֵין עִפְרָת;
לבי מְנוֹרֶת-מְאוֹר
בוּ שְׁלֵהֶבֶת-יָהּ בְּעֶרְתּוֹ.

לבי פְּעֵמוֹן-בְּדִלָּה
צוֹלֵל יוֹמָם, לִילָה צוֹלֵל;
עַת הַגִּיל בוּ מוֹלֵךְ
אִז הָעֵנְבֵל רֵץ וּמְחוֹלֵל.

לבי עֵנְבֵל-פְּלֹאוֹת,
שְׁזוֹרֶת-פְּתָם בוּ כָּל גִּימָה,
עֲשֵׂת-שֵׁן הַצְּלָעוֹת—
יָהּ, עֵנְבֵי נֹצֵר טְסָגִימָה!

את צמאה ליפי...

את צמאה ליפי, עשירת היפי,
עת קלא הוא אותך את אותו תרהפי;
את עורגה לאורה, את סמל האורה
וסלגים היא זורקה מעינך הפהורה;
את מסללה לאהבה, את סמל האהבה,
ובמוסה היא עמך עם ברקה ועם להבה.

לי יש ילדה...

לי יש ילדה, יונה קטנה
כלה מסורה לי,
יש מה מושקה מאד הננה
בערוב יום ודמי.

תעוף שמה, רדידה—פנתי,
כחול-עיניה—ים;
שחוק-פז רותת על כל ענף
וכל עשב גם.

רנע תרעש בין הסבכים,
לפה יפחד מה:
זהרי-מערב פבר גדעכים
ודודה עוד לא בא!

באתי, באתי ולכי רועד,
תריש הומה לך,

וְכַתְמוֹל עוֹד לָנוּ מוֹעֵד
וְהִנֵּן—שׁוֹקֵף.

עֵין בְּעֵין דָּם גִּסְתֵּמֶל,
תְּחִלּוֹם יָד בְּיָד
עַד הַלְיָלָה יִכְבוֹשׁ הַפֶּל
וְסֵהר צָעִיר שָׁמַ!

בְּאֶחָד מֵעַרְבֵי הָאָבִיב הִרְעָנָן...

בְּאֶחָד מֵעַרְבֵי הָאָבִיב הִרְעָנָן
הִתְפָּרְצָה אֶל חֲדָרֵי וְרִסְסִים בְּשִׁעְרָהּ,
וַתִּצְחַק צָחֹק גָּדוֹל בְּקוֹלָהּ הַפְּעֵמוֹן,
וַתַּפּוֹל אֶל זְרוּעֵי בְּכָרוֹב מִן הַסְּעָרָה.

וּמַלְּה קוֹבֵלֶת זְרָקָתִי מִשְׁפָּתִי:
מִדְּנֵע הַרְטִיבָךְ זֶה מְטַר־הֶעָנָנִים?
וַיִּגְדֵּל עוֹד צְחֹקָהּ וּבְכִפָּה לִי מְסֻחָה:
"הֵן עֲתָה, מִחֲמַדִּי, לִי רֵיחַ עֲדָנִים!"

יִדְךָ פֶּה רַבָּה...

יִדְךָ פֶּה רַבָּה
פֶּה שְׁקוּפָה הַיָּד,
בָּה לִפְתִּי צִוְאֵרִי
סָבִיב לוֹ זֶר;
רֵאשֶׁךְ פְּלִיל־קְוֹצוֹת,
דְּמוֹת גְּלָה שָׁל סָז,
בּוֹ נִגְעֵי רַקְתִּי
שְׁתַּפְּעִם בְּלֵט!
תִּלְתֵּל פִּי יִפּוֹל
מְשֻׁעָרֵי הָרֵב—
יִשְׁלִי תִלְתֵּלִים
לוֹהֲטִים מְשֻׁחָזֹר—
וּנְפֹתֵל בְּנַחַת
עַל לְחִיךְ־הַיָּרֵד,
עֵינְךָ מְעִינִי
אֵל תִּגְרְעֵי נָא!

זרועי אם תִּכְרוֹךְ
אֶת גִּנְךָ הַרְבֵּי,
תִּלְחַץ בְּאַמוֹנָה
עַד תִּסַּב לְךָ כְּאֵב,
בְּלִעֵי אֲנָקְתֶּךָ,
הוּי, חוֹסֵי עָלַי,
הַחֲרִישִׁי וְתֹאחֲזוּ
מִחֲשַׁבְתֶּךָ אֵךְ בִּי!

שִׁסְתֶּךָ אִם תִּלְהַט
אֲדַמָּה מַדָּם,
צִמְאָה לְנִשְׁיָקוֹת
רוֹעֵדַת מִחֲשׂוֹק;
חֲזֵף הַצֵּעִיר
כִּי יִבְעַר כִּי־סוֹד—
הַחֲרִישִׁי וְתֹאחֲזוּ
מִחֲשַׁבְתֶּךָ אֵךְ בִּי!

כְּרוֹב זֶךְ-נְסִים
אִם יִרַד מְעַל,
יִפְרוֹשׁ אֲבָרְתוֹ
עֲלִינוּ לְסֶךְ,
הַחֲרִישִׁי, הַחֲרִישִׁי

אף ילדת התם--
ילן בקמטה
האשר לקד!

חֲרַשׁ סָחָה לִי יִלְדֹתַי...

חֲרַשׁ סָחָה לִי יִלְדֹתַי
יִלְדֹת־תָּם עֲדִינָה:
"עֵינֶיךָ קָשָׁה, מִדָּה, גָּאָה,
יֵשׁ לָהּ לֵהֵט צָנָה.

"עַתָּה נִתְעַלְסָה וּמֵאֲשֶׁר
דָּם דְּמָעוֹתַי בָּאוֹת,
אֲתָה גּוֹעֵר וּמִתְקַצֵּף:
אֲנִי שׁוֹנֵא דְמָעוֹת!

"אֵף אֲנִי יוֹדַעַת סוֹדְךָ,
סִתְר־הַתְּעַלְמוֹתָ,
אֲמָנָם יִלְדָה סוֹתָה אֲנִי,
אֲסָס לֹא מְרָמָה.

"בְּאֲשׁוֹן־לִילָה, דַּע, גִּשְׁמֹתַי
פִּקְדָה אֶת מְעוֹנֶךָ

עת על ערשך תשב חור,
תבכה כשלוך גאונה.

"דם גשמת עומדה, זעה,
מציצה מן התרפים
וסוסרה פטה אנלי דמעה
מעניך מפפים".

נשבעתי, נשבעתי...

נשבעתי, נשבעתי — הוי, למה נשבעתי?
למן מעל שפתה חשקתי הנפת.
גבשלת, נוקשתי — היא ירתה בי מבט
ניצת בלבבי כל מדורות-התפת.

היא ירתה בי מבט בלתי-את בפה —
ואני הן חמדתי רק משחק-אהבים —
ומשל אנכי בגבור שנפל
ופצעי דם שותתים, ופצעי דם זבים.

ע ל ה פ ר י ה .

צָרִית מְגֵדֶל — גְּלִיל־לְהִבּוֹת
נְטוּי עַל מְרוֹמֵי קָרֶת,
מְבוּל אֹר אִים שִׂיא הַחֹמּוֹת,
עַל גְּזוֹתֵן אֵשׁ בּוֹעֶרֶת.

אֵד מְעוֹן־לִילָה עַל מְתַנְיָהֵן —
רְאִי, דְּבַר־סֶקָא עֲתָה נּוֹפֵל:
עַל הַקְרִיָה בְּעַרְת־שֶׁמֶשׁ
וּמַתַּחַת זְרוּעוֹת־אֶפֶל.

בֵּן גַּם עֵץ־חַיִּינוֹ, בְּתִי:
עַל צִמְרָתוֹ יְקוֹר־שֶׁלְהִבָּת,
אֵךְ מְצַבָּתוֹ פְּבָר עֲטוּפָה
בְּמַלִּיתוֹ שֶׁל הַמְּוֹת.

עוד מעט ואתָ תבואי...

עוד מעט ואתָ תבואי —

בְּכָר צְדָה אֲזוּנִי קוֹל פְּעֻמֶיךָ:
בְּמִסְוֵעַ רַגְלֵי יוֹנָה רַפּוֹת-צַעַד עַל שְׁמֵיחַ-פְּלוֹסִין,
וְרִשְׁרוֹשׁ פְּלֵאֵי מַכָּה גְלִים בְּאֹזֵיר אִי רִוְה־הַבְּשָׁמִים —
אִי רְצוּף בְּדֹלַח מְקַף-תְּמָרִים בְּלֵב יַם-שִׁכְחָה
תִּרְתִּי לִי לְמוֹשֵׁב — וְדָאֵי פְּנִי-יוֹנָה צְחֹרוֹת לָךְ.
וְשִׁיט־אֲנִיזוֹת חֲרִישֵׁי, אִסְבִּית, נִכְנָם אַט לְגַמְלֵי:
וְדָאֵי גּוֹשְׁאוֹת הִנֵּה מְטוֹב אֲדַמַּת שָׁבָא וְאוֹפִיר —
בְּאֵן תִּבְנֶה לְנוּ סִירַת-אֲשֶׁר...

עוד מעט ואתָ תבואי —

לְבִי חֲדָשׁ וְצוֹלֵל בִּי כְּפַעֲמוֹן;
צִיל! — קְרָעִי
אֲחָה חוֹט־זָהָב;
צִיל-צִלִּיל! וְיִפָּג
צַעְרוּ עִם חֲטָאִיו...

זך לבי כבוס-הלזט הצף על מימי-תכלת
 ושערזו, מקתר זרי-חג, שתוח לבוא-האהבה;
 וקאגל-טל את נששי אשוא, וגוי, פקתזן-גביש,
 מקל אבקת דאגה ינצרנה...
 עוד מעט ואת תבואי —

כנפנה וילזן-משי על שדי-שיש צוננים, אשמע,
 וכהתפתל גנית-תרשיש, בדמי האויר אחויש,
 כל פסיפת-גב וגטית-צואר, אף כל זיו-מתנים.
 ישפולי-רקיעי פבר נצתים אבוקות של ארנמן נוזל
 וכפתו ספונה פבר ענבים מיחלים ליד מנצח.
 עוד מעט ואת תבואי —

לבי חדש וצולל בי כפעמזן;
 ציל! — פרכה
 פחדריו גחה;
 ציל-צליל! וכתמיו
 ספוג-תדרה סחה...

את תצחקי וצחוקך ירדה בי ויכפתני פתבלי-קסמו,
 עיגך תרמז לי, ורמזה ילהיבני לדדות אל פי פחת,
 גוף תחשפמי, ונגהו ימשכני כמשוך זכוב השלהבת,
 ואנכי אנע פך ולא אנע... ועדין לא אדעה:

אם עָבַד עוֹלָם אֱהִיָּה וְאִם אֶצְנַח אֶל הַפֶּחַת,
אוֹ אִם אֶמְצָא בְּשִׁלְהֶבֶת מִיָּתֶה יִסָּה לִי —
אֶהְיֶה בּוֹעֵר הָאֲרֻזִּמָּן, הָעֵנָבִים נוֹגְנִים וְשִׁיר אֶחָד לְלִבִּי:
עוֹד מַעֲט וְאַתָּה תָּבוֹאִי —

דְּמוּתְךָ לְבַבְתִּי בְּהָרִים...

דְּמוּתְךָ לְבַבְתִּי בְּהָרִים,
 בֵּין כְּפִי חֲלָטִישׁ הָעוֹטִים עָרְפְּלִי עֲנָנִים ;
 רַבִּים אֲזוּ הָיוּ הַנְּעָרִים,
 רַק עֵינִי הִיא צְדָה אֶת חֲנֹה, הַרְבֵּה בְּשָׂנִים.
 בְּחֻצָּה פֹה רָמַז לִי אִפְּךָ ;
 רָדַפְנִי, רָדַפְנִי, אֲנֹכִי אֵילַת הַסְּלָעִים !
 בְּלִבִּי הִתְחוֹלְלָה, הַשְׁתַּפְּךָ
 גְּאוֹן־צִיד הַצּוֹעֵד עִם תְּלִיזוֹ. הוּא, רָגַשׁ מַה־נְּעִים !
 בְּמַעֲלָה, בְּמוֹרָד אוֹ בְּנִקְרָה —
 לֹא אֲזוֹכֹר— גְּשָׁקְתִי בְּרַעַד צְוֹאֲרֶךָ, סְנַטְרֶךָ,
 נְשִׁימַת הַדָּסִים רַק שְׂקֶרֶה
 אֶת חוֹשֵׁי, וְנֹצִים שֶׁל זֶהָב חֲזִיתִי בְּשֻׁעֲרֶךָ.
 זֶהְרִי הַחֲמָה אִט סְרִים,
 יָדִים נֶעְלָמוֹת כְּמוֹ תַפְּשׁוֹ אַחֲרֵיהֶם וְחֻסָּנוֹם.
 דְּמוּתְךָ לִי גְזָה בְּהָרִים,
 אֶךְ אֲשִׁי עוֹד תִּבְעַר בְּלִבִּי. לֹא אִישׁוֹ, לֹא אָנוֹם !

היא אָמְרָה פִּי תְבוּאָה...

היא אָמְרָה פִּי תְבוּאָה, בְּגֵן בְּקִשְׁתִּיהָ,
בְּשׂוֹדְרוֹת הַמְּצֵלוֹת בְּקֶרֶב הַגֵּן;
יֵשׁ עֵקְבוֹת רְגָלִים בְּחֶצֶץ הַמַּכְסִיף:
היא פֹּה חֲלָפָה! היא הִלְכָה בְּאֵן!

בְּשׂוֹיחַ יֵשׁ זֶלְזֵל פְּרוֹת־רֹאשׁ וְרוֹמֵעַ:
מִי גָלָה, מִי קָטַף זֶה עֵתָה הַנֶּרְדִּי?
זֶה מַעֲשֵׂה יָדָהּ, גְּנֻבַת הַפְּרָחִים,
היא סִנְתָה פֶה־נֹכַח וְתִשְׁלַח יָדָהּ.

שָׁם שִׁמְלָה מְרִשְׁרֵשֶׁת, שָׁם מְנַסְנֶנֶף רִידֵי לָבָן!
אַלְכָה לִי לְאִשִּׁי בְּמַהֲלֶךְ לְסִי תָם:
היא טָסָה, היא עָסָה!—רַק סִבְתָּא נִגְרָרְתָּ,
תּוֹף, תּוֹף וְלַעֲזָאוֹל! מָה הִיָּה הַיּוֹם?

יִשְׁבְּתִי עַל סַסְסֵל וּבְמַשִּׁי חִקְתִּי
בְּחֶצֶץ הַמַּכְסִיף גַּם שָׁמָּה וְגַם שָׁמָּה.

איננה! ובטחי כעין צרעה תזמזם:
היא שפטה בקד, שופטה! היא רפאית, היא!

ואקום ואפרוש אל שדרה עגומה
מאד רגז בי לבי מאד סער הדם,
ואכה לקללה—אך פי לחש ברכה:
ברוכה לי תהיי באשר את שם!

יֵרַח יָמִים הַתְּעֵנִיתִי...

יֵרַח יָמִים הַתְּעֵנִיתִי
בְּדֶל, נוֹגָה וּגְזוּל-שָׁנָת,
לִבִּי קָן לְעֹלֹקָה קַטְנָה
וּמְלַחֵי דָמֵי נָס.

יֵרַח יָמִים דָּם תָּעִיתִי
בְּשִׂדְמוֹת-קָמָה וּבְגֵי,
וְאָהִי נִזּוֹן מִיִּסּוּרֵי
וּמִיגוֹנֵי אָנִי חֵי.

יֵרַח יָמִים — אֵךְ הוּא נָגוּז
וְשַׁעַת-גִּילִי בָאָה שׁוֹב!
אֲשׁב, אֶעֱלֹז עִם יְלִדְתִּי,
וְיִלְדְתִּי הִנֵּה—פְּרוּב.

הֵם הָעֵבֶר! מַה שֶּׁחָלַף
הֵן פְּבֵר נִמְחָה לְעוֹלָמֵי-עַד;

נִרְקָם לָנוּ עוֹלָם חֲדָשׁ,
חֲדָשׁ-חֶלֶק, רְאֵי הַבַּד...
וְלַעֲיִנֵינוּ גַּסִּים נַעֲשִׂים:

עוֹלָם-סְרָחִים הִנֵּה צֵן,
וְאֵל-הָאֲהָבָה לְבָשָׂר בּוֹאוּ
רֵץ שׁוֹלַח אַחֵר רֵץ.

גִּוְהַ בְּנוֹי עַל רֹאשׁ תְּלוּלִית,
אֵילָן פּוֹרֵשׁ עָלָיו נוֹת,
וְשִׁתִּי יוֹנִים בְּחִלּוֹת-מְרָאָה
סָסִים סְבִיבוֹ טוֹס וְסַב.

גִּוְהַ, גִּוְהַ, גִּוְהַ-הַשְּׁלוֹם
עוֹדוֹ קוֹסִם צְנוּעֵ-הוֹד;
מִלְאָךְ צָחוֹר עַל הַפְּסָנֶתָר
פּוֹרֵט נְגוֹן כְּלוֹ סוֹד.

עַל הַשְּׁמָשׁוֹת בְּעֶרְת־שְׁקִיעָה,
אֲדָם לוֹחֵשׁ עַל הַקִּיר;
תְּמוֹנוֹת-הוֹד וְיִצוּרֵי-סֵלָא
עוֹלִים אִם בְּגִבֵּר הַשִּׁיר.

שיר וְשִׁמְשׁ גְּנֻעִים יִחַדוּ,
בְּיִלְאוֹת זִיעַ קֵל;
הֶעֱצִיזִים גְּמִים חוֹלְמִים,
עַל פְּרִחֵיהֶם יוֹרֵד טָל.

אֵת עַל בְּרַפִּי, מְלֹאֵךְ שִׁקְטִי,
— וְשִׁעַר רֵאשִׁיךְ נוֹטֵף סֵז
גְּמוּגָה, בְּטֵל שְׂאוֹן־הַתְּבֵל,
בַּקֵּל חֵלֹם עוֹלָה וְחֵלֹם גְּזוּ.

לְבָנָה שָׁטָה ...

לְבָנָה שָׁטָה,
שׁוֹזְרָה זָרִים
בְּעֶלְטָה.
נְחַנוּ עָרִים.
צִיּוֹת נוֹשְׁרִים,
זְמִירִים שָׁרִים;
כְּרוּבִים קוֹשְׁרִים
לְנוּ בְּתָרִים.
בְּצַמְרָת
שָׁהֵם רוֹעֵד;
הִיא חֲנֻכָּה
וְאֲנִי לוֹהֵט.
גַּם לְגִנְיָה
מִי זֶה קוֹשֵׁר?
הִיא מִשְׁמִיעָה
אֲנִיחָתָא שָׁר.

פ ר י ד ה

את רחוקה ממני, ואם נפך תוך נפסי —
לא נראה השטן המרקד בינינו,
המנתק ומזרה בשחוק מבטינו,
אך נפשה כל עמי ואני שוהה בגפסי.
במלים הנזקלות אין נשמה—הן מלים,
אין רעד בנימים הצפונות, אין רנה,
אין אש עוד בלחיצה, כל מנע—גל-צנה,
עוד מעט ונפרדנו—לפנינו שני שבילים:
את תלכי מתרישה ונאה וזקופה
ונמשה אחריו בעל-פרחו גם צלה,
לא תיראי סכנה ותלאה על שבילך,
עוד רב פח-יפך וחרפו עוד שלוסה.
ואנכי—גם נפשי לה תמצא מלואים
ברעש-הימים ובלחש-הלילות,
נאד-יון ולגני בדרכים אבלות
ובתם כל הקסם—אני אמן-התעתעים.

מ פ ר ק .

מים רבים עברתי ומלאך לוני,
בלילות ראיתי עף בעקבות הפסינה;
לא רגשו משקרים, רק נתיב לבן-חלב
נמשך לאין-קצה מאחרי הפסינה.

ובשלום הוצתי אל יבשת-טאוני,
מלאכי שוב נוגה אל ארצו הרחוקה —
מבטי לנהו ובלפי נשבעתי:
אם אשכח מלאכי בארץ הרחוקה!

ט ה ז ה .

אור הסהר, אור הכשפים,
שסוף על כל עין וסבף,
על הנגזת, על הכתלים,
פעין תכריוף כסף נה.

באשנב־בית עומדה גערה,
שערה פזור—צמת שחור,
ובתנתה על זך פשרה
כאור שסוף על־פני אור.

ופניה כפני טמה
קוסאים, שלום, ריקי־ךם,
על שסתיה יגון חור
חותם נשיקתו שם.

ומבעד ריסי־קשיה
צופה הוא במרחק נוף:

שטח ים במראת פסוקי,
ובקצהו, על החוף,

פחת דקל רם ועגף
נח בחיר לפה על התל,
ראשו שכן בחיק צחור
פעל פני שלג שכן צל.

רעד גלים, זיע דקל,
עב מבסה וחושף זו,
והלזו מטה ראשה,
נושקה חרש ארם פיו.—

פני הנערה געוים, געוים,
פתאם צונקה כל הדמות:
הזי, ארורים לילי-סהר
לילי קנאה וענות!

גְּלִילָה.

צְנִיף הַחֶרְמוֹן הַסֶּף בְּחַל,
הַפְּנֵת עֹמְמָה,
אָבָה לַחֲשׂוֹת וְאֵינִי יָכֹל, —
גְּלִילָה.

עַל הַפְּסִים, בַּפְּנֵת,
רְאֵי, הַלְּבָנָה נוֹצְצָה,
עַל דָּם לְבִי הִיא מְזַהֶרֶת —
גְּלִילָה.

מְטַרְחָקִים, לֶךְ הֵם זָרִים,
בְּאֵתִי נֶפֶשׁ דּוֹאֶבֶה
נִתְרַפְּאֵינִי, בֵּת הַהָרִים —
גְּלִילָה.

בֵּין הַהָרִים, שְׁהַתּוֹנָה
עַל יְשִׁיבָתָם חוֹפְסָה,

מַחֲתָה כְּאֵבֵי יַד עֲנָנָה —
גְּלִילָהּ.

לְמַסֵּי שְׁעָרֵי אֶם וְדָמִי;
עַל לְבַתְּךָ פְּנֵעָה
תְּנִינִי לְחֵלוֹם סוֹף חֵלוֹמֵי —
גְּלִילָהּ.

מְשִׁירוֹת נְכוּהַ.

שָׁקֵט עַל הַיָּם.

(י. ו. גָּטָה)

שָׁקֵט עֶמֶק עַל הַיָּם
וּבְלֹא זִיעַ גַּח הַיָּם,
עֵינַי הַמְּלַח תִּפְסִיק דְּאָגָה:
שָׁטַח חֶלֶק פֶּה גַם שָׁם.

רוּחַ קָלָה גַם לֹא תִשָּׁב,
דְּמַמַּת־מְנוֹת תִּפְסִיל רִתְתִי,
נִחְשׂוֹל קָטָן גַם לֹא יָרוּם,
וְהַמְרָחֵב מוֹטֵל מֵת.

עֲתָה הַשְׁמַע דְּבַרְךָ!

(ק. ס. טיאר)

תְּכַלִּית גְּדוּבֵי הַן הָיִיתָ לִי יוֹם-יוֹם,
יַעַר חֲבִיב, בְּיַמּוֹת נְעוּרַיִם רְעִים-טוֹבִים,
לָךְ גָּלִיתִי גְלוּי-אֲשֶׁרִי בָּא בְּחֵלּוֹם
אִף שִׁפְכֵתִי בְּחִיקָה נְאֻמְנֵי הַמְּכַאֲבִים.

וְשׁוֹב אֲחַפֵּשׂ מִשְׁרֵי-צִלְךָ: עֵץ וּסְבָרָה,
רַעֲשׂ יָם בְּדִיָּה אֲיִם-הוֹד יִנּוּעוּ:
עֲתָה הַשְׁמַע דְּבַרְךָ! רֵאֵה, הֲאֵה דְבַרִי לָךְ,
נְחָבָא בְּכִי גַם שִׁשׁוֹן, אֲבָה רַק שְׁמַע.

* * *

(מ. ו. לרמונטוב)

לא אֶחָפֵץ כִּי יָדַע גַּם אֶחָד הָאָדָם
אֶת קוֹרוֹת יָמֵי חַיֵּי הַפְּלָאִים, הַטְּמִירִים;
אִי־כָּה אֶהְבֵּתִי וְלָמָּה עֲנִיתִי
יְדוּגוֹ כְּלִיּוֹתִי וְאֵלֵהִים הָאֲדִירִים.

לִפְגִּיהֵם לִבְכִי דִין יִתֵּן וְחֲשַׁבּוֹן,
מֵעַמָּם גַּם יִשְׁאַל לוֹ רַחֲמִים נְחִינָה,
וְנִמְצָא בִּי חֲטָא וַיִּסְרְנֵי הָאָחָד —
הָאָחָד שֶׁסָּבַל יִסּוּרֵי לֵי מָנָה.

תּוֹכַחַת הַהֲמוֹן, תּוֹכַחַת בְּנֵי-אָדָם,
הַנִּסְּשׁ הַנָּאָה לֹא תוֹכַל תְּצַעַר,
יְהִמָּה גְּלִיָּם, וַיִּשְׁתַּעַר בְּקִצְפוֹ —
הַכֶּף לֹא יִתְמוֹטֵט אֶף גַּם לֹא יִנְעַר.

הָעֵבִים הָרַטִּים יִכְתִּירוּ קְדָקְדוֹ;
הוּא שָׁבֵן עֲרִירֵי בֵּין שְׁנֵי הָאֵיתָנִים,
וְעֶצוֹר הַרְהוּרוֹ, הוּא לֹא יִשִּׁיחֵנוּ
בְּלִתֵּי אִם לִסְעָרָה וּלְרַעֲמֵי-עֲנָנִים.

ס ע ר .

(אדם מיצקיביץ)

גִּקְרַע הַמִּסְרָשׁ וְנִשְׁבַּר הַהֶגֶה, הַפִּים שׁוֹאֲגִים, הַסּוּפָה מְיֻלָּלָת,
שׁוֹעֵת הַנוֹסְעִים חֲרָדָה, גְּבֻהָלָת, מִשְׁאֲבוֹת גְּאֻנְקוֹת וּמִבְשָׁרוֹת עֵת צָרָה;
חֲבָלִים אֲחֵרוֹנִים מִיַּדִּי הַמְלָחִים אֲמִיצוֹת וּלְמִדּוֹת כָּבֵד חֲמָסָה הַסְּעָרָה,
הַחֲמָה שׁוֹקֵעַת בְּנַחַל שָׁל דָּמִים וְעֵמָה גּוֹעֵת גַּם אַחֲרֵית תּוֹחֶלֶת.

תִּקְעָה הַסּוּפָה בְּחִצּוֹצְרַת־גִּצְחוֹן; עַל מִשְׁפְּרֵי הַפִּים הָעוֹלִים מִתְּהוֹמוֹת,
כְּהִרְרֵי־עוֹלָם נִשְׂאִים בְּגִבְהַם רְאִישֵׁיהֶם מְצַפִּים בְּשִׁלְג וְצִנְהָ,
מִלְּאֲדֵי־הַמְּנוֹת פּוֹסֵעַ בְּגֵאוֹן, מִתְקַרֵּב בְּזַעַף אֶל כְּתֹלֵי הַסְּפִינָה,
כְּחִיל מִשְׁתַּעַר בְּסַעֲרַת מְלַחְמָה לְקַרְקַר בְּמַפְיָן אֶת שְׂרִידֵי הַחוֹמוֹת.

זֶה סוּפֵק בְּפִים בְּזַעֲקוֹת־בְּעֵתָהּ, זֶה נוֹפֵל מִתְעַלֵּף וּמוֹצִיא הַנְּשָׁמָה,
פְּלוֹנֵי דָם נִפְרָד מֵרַעוּ הַנְּאָמָן וְנִמְס פְּמִים בְּמִסַּר גְּשִׁיקוֹתָיו,
אֶל־מוֹנֵי, לְהִגִּים הַמְּנוֹת הָאֲכֹזֵר, מִתְפַּלֵּל בְּזוּיֹת בְּרַעְדָה וּבְקִידָה.

רַק אֶחָד מִסִּיעַת הַנוֹסְעִים מִתְבוֹדֵד בְּיַרְכְּתֵי הַסְּפִינָה וּמְהַרְהַר בְּדַמְמָה:
אֲשֶׁר־י הָאָדָם יֵשׁ אֵל לוֹ לְתַסְלָה, וְאֲשֶׁר־י הַנוֹפֵל כִּי פָסוּ כַחוֹתָיו,
וְאֲשֶׁר־י הַשְּׁלִישִׁי הַנְּמַס בְּזוּרְעוֹת רַעוּ הַנְּאָמָן — כִּי אֵח לוֹ לְפָרִידָה!

* * *
(פול גרלן)

בין עצי היער
מלבין הסהר,
בתוך העפאים
לחישת־השאים
הזמה עצובה...

הו, אהובה!

משתקפה בברכה,
מראה עמקה,
דמות הערבה
שחורה, חשפה,
בה רוח בוכה...

נהלום, השעה הגיעה.

כָּרְדַת מְנוּחָה
גְדוּלָה, עֲדִינָה,
מְפָרוֹם שְׁלוֹחָה,
נִסְשֵׁי הַאֲזִינָה.
הִנֵּה הַשְּׁעָה הַמְקַנָּה...
אַהֲבָה!

ה ת כ ן :

1	תמול נתקלה החכמה
2	אנכי לי אצא בשעת בין-ערבים.
3	שלות דמרומים מברכת
4	נתלה העולם בדממת השקיעה
5	על שפת של
6	עת עוד יזהיר כוכב בהיר
7	אדר
8	שירת אביב
10	בשרב
11	לקראת החרף
14	יום-חרף
16	ראו, צרר החרף
17	יש לי שירות שקטות
18	בין ערפלי אפר
19	אל העבים החכלילים
20	שיר הכרם לידידתי
22	לנו זאת הברכה
24	אתם שבו לכם בכרכים
27	בואי !

29	I נגינות
29	II •
30	III •
31	יחידי הוטלתי בכבר הירוקה
32	עת כי אסער עם עליזים.
33	חלוף רוח .
35	על הרנוב, אידיליה
44	בת-קול .
46	I בלילות-סיון
47	II •
48	מריבח
50	השבלים נעות, נדות
52	איני עלז עוד לצחוקן
54	אל הלירה .
55	גזו החלוטות התמימים
56	שיר של מזקין
57	I ראשית בציר
58	II • •
59	בבציר
60	החרף בין הרים ושלגים .
61	לב טהור .
62	את צמאה לימי
63	לי יש ילדה .
65	באחד מערכי האביב הרענן
66	ידך כה רכה
69	חרש סחה לי ילדתי

71	נשבעתי, נשבעתי * .
72	על הקריה .
73	עוד מעט ואת תבואי
76	דמותך לבבתי בהרים
77	היא אמרה כי תבוא
79	ירח ימים התענית
82	לבנה שמה .
83	פרידה
84	ממרחק
85	מחזה .
87	גליליה

משירות נכר:

91	שקט על הים (י. ו. גמה)
92	עתה השמע דברך! (ק.ס.מיאר)
93	* * * (מ. י. לרמונטוב)
94	סער (א. מיצקיביץ)
95	* * * (ס. ורלן)

